

РЕШЕНИЕ

№ 1883

гр. София, 23.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 16.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **11418** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156-161 от ДОПК, във вр. с чл. 4 и чл. 9б от ЗМДТ.

Образувано е по жалба на „Мандерин“ ООД, [населено място], ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, оф. 9, чрез адв. Г., срещу Ревизионен акт (РА) № СФР20-РД77-13 от 05.03.2020 г., издаден от органи по приходите при Столична община, Дирекция „Общински приходи“, потвърден с решение № СОА20-РД28-25/17.07.2020 г. на Кмета на Столична Община.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно прилагане на материалния закон, тъй като имота представлява земеделска земя. Излага съображения, че неправилно е определена данъчната основа. По същество претендира постановяване на съдебно решение, с което оспорения РА бъде отменен. Поддържа писмените доводи изложени при първоначалното разглеждане на делото. Претендира разносните по делото.

Ответникът – Кмета на Столична община (в качеството му на решаващ орган по смисъла на чл. 152, ал. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 4, ал. 5 от ЗМДТ), чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение, съобразно представен списък.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от

фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № СФР19-РД01-73/09.10.2019 г., издадена от Е. К. на длъжност началник отдел „Ревизионен контрол при Дирекция „Ревизии и събиране на вземания” на СО (оправомощен със Заповед № СО А16-РД09-718 / 07. 04. 2016 г. на кмета на СО), е възложено извършването на ревизия на „Мандерин” ООД, [населено място], за определяне на задълженията на дружеството за данък върху недвижимите имоти и такса битови отпадъци за периода 01. 01. 2014 г. – 31. 12. 2018 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № СФР20-ТД26-16/27.01.2020 г.

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № РА № СФР20-РД77-13/05.03.20 г., издаден от органа възложил ревизията и ръководителя на ревизията, връчен на пълномощник на 27. 05. 2020 г.

С жалба от 09. 06. 2020 г., е оспорен РА по административен ред.

С Решение № СОА20-РД28-25 / 17. 07. 2020 г. на кмета на Столична община, оспорения РА е потвърден. Решението е връчено на 24. 07. 2020 г.

С жалба вх. № СОА20-ТД26-7621 от 07. 08. 2020 г. е оспорен горепосочения РА и по съдебен ред.

С Решение № 6799 / 18. 11. 2021 г. по адм. д. № 8232 / 2020 г. по описа на АССГ е обявена нищожността на горепосочения РА.

С Решение № 11424 / 12. 12. 2022 г. по адм. д. № 997 / 2022 г. по описа на ВАС е отменено 6799 / 18. 11. 2021 г. по адм. д. № 8232 / 2020 г. по описа на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане, като е образувано настоящото дело.

С издадения РА на „Мандерин“ ООД, [населено място], ЕИК[ЕИК] са установени задължения за ДНИ и ТБО, общо в размер на 131 388,25 лв., в т.ч. за ДНИ – 20 052,40 лв., за лихви ДНИ – 7 135,84 лв. за ТБО – 75 461,23 лв. и за лихви ТБО в размер на 28 738,78 лв., дължими по отношение на недвижим нежилищен имот, собственост на дружеството, находящ се на територията на Столична община, местност „В. ВЕЦ С.“. При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия, като по отношение на това е налице влязло в сила решение на ВАС.

При издаването му е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

По отношение на установените задължения за данък недвижими имоти.

С оспорения РА са установени задължения за ДНИ – в общ размер на 20 052,40 лв. и за лихви в размер на 7 135,84 лв.

Съдът намира за неоснователни доводите изложени в жалбата и в представените по делото писмени бележки, че ДНИ не се дължи, тъй като процесният имот представлявал земеделска земя.

По делото е изслушано и прието заключение на вещо лице по изготвена

съдебно-техническа експертиза, неоспорено от страните, което съдът кредитира изцяло като компетентно изготвено и съобразно останалия събран по делото доказателствен материал.

Видно от представеното от вещото лице скица на поземлен имот с идентификатор 68134.905.1875, отразеното предназначение на територията е земеделска.

Видно от писмо на главния архитект на СО (стр. 365 от д. № 8232/20), за имота е обособен УПИ VI-1875 – „за обществено обслужване“ в кв. 74, м. „В.-ВЕЦ С.“. Предназначението на имота определено с подробния устройствен план е „за обществено обслужване“.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ, с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и самостоятелни обекти в сгради, както и поземлените имоти, разположени в строителните граници на населените места и селищните образувания, и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон.

В чл. 8, т. 1 от ЗУТ е предвидено, че конкретното предназначение на поземлените имоти се определя с подробния устройствен план и може да бъде в урбанизирани територии или в отделни поземлени имоти извън тях - за жилищни, общественообслужващи, производствени, складови, курортни, вилни, спортни и развлекателни функции, за озеленени площи и озеленени връзки между тях и териториите за природозащита, за декоративни водни системи (каскади, плавателни канали и други), за движение и транспорт, включително за велосипедни алеи и за движение на хора с увреждания, за техническа инфраструктура, за специални обекти и други.

В конкретния случай от писмото на главния архитект се установява, че предназначението на имота е определено с подробния устройствен план и същото е за обществено обслужване, поради което не намира приложение нормата на чл. 10, ал. 3 от ЗМДТ и се дължи данък върху имота.

В същото време, съдът намира, че в конкретния случай обаче размера на данъка е неправилно определен.

По делото е изслушано и прието заключение на вещо лице по изготвена съдебно-счетоводна експертиза, неоспорено от страните, което съдът кредитира изцяло като компетентно изготвено и съобразно останалия събран по делото доказателствен материал.

Видно от заключението на вещото лице, при проверка в инвентарните книги на „мандерин“ ООД е установено, че процесния имот е отразен по счетоводна сметка 201 –Земя, като за 2014 г., 2015 г. и 2016 г. същият е с отчетна стойност 2 056 289,03 лв., а за 2017 г. и 2018 г. с отчетна стойност 272 838,31 лв.

В същото време използвания в хода на ревизията метод съгласно т. 4.7, б. „в“ от Н. 16 въз основа на стойността на апортираните в капитала на дружеството имоти през 2010 г. не е актуален, тъй като същия се използва само при първоначална оценка на дълготрайните материални активи.

След като по счетоводни данни отчетната стойност е друга, е следвало да се използва тази друга стойност.

По делото е представена (стр. 537 от дело № 8232) Заповед № РД-02 от 04. 09. 2012 г. на управителя на „Мандерин“ ООД, с която е предвидено да се извърши пазарна

оценка на недвижимия имот на дружеството и резултатите да се отразят в счетоводството.

Доколкото според заключението на вещото лице, отчетната стойност е отразена в инвентарните книги на дружеството, така както е посочено по-горе, тази стойност следва да се вземе предвид при определянето на данъка на основание чл. 21 от ЗМДТ. При това положение дължимите задължения за ДНИ, така както са определени от вещото лице са както следва: за 2014 г. в размер на 3855, 54 лв. и лихви (към 27. 01. 2020 г., към която дата са изчислени и с РА) в размер на 2117,04 лв.; за 2015 г. в размер на 3855,54 лв. и лихви в размер на 1725,41 лв.; за 2016 г. в размер на 3855,54 лв. и лихви в размер на 1332,95 лв.; за 2017 г. в размер на 511,57 лв. и лихви в размер на 124,98 лв. и за 2018 г. в размер на 511,57 лв. и лихви в размер на 73,12 лв.

Предвид изложеното издадения РА следва да се измени, като задълженията за ДНИ се определят в общ размер на 12 589,76 лв. и лихви в размер на 5373,50 лв.

По отношение на установените задължения за Такса битови отпадъци.

С оспорения РА (стр. 11 от същия) е установена общо ТБО в размер на 75 461,23 лв. и за лихви в размер на 28 738,78 лв. Посочено е, че за 2014 г. задълженото лице не е подало декларация за промяна на реда за определяне на таксата, поради което такава е определена и за четирите компонента. За останалите години от ревизирия период са подавани декларации, че имота няма да се ползва през годината, поради което таксата е определена само за обезвреждане на битови отпадъци и за поддържане на чистотата. По делото е изслушано и прието заключение на вещо лице по допуснатата съдебно счетоводна експертиза, съгласно което е определен друг размер на задълженията за ТБО.

Съдът, макар и да кредитира заключението на вещото лице, намира същото за неотнормимо към спора, в тази си част, тъй като ТБО въобще не се дължи.

За разлика от задълженията за ДНИ, такса битови отпадъци и въобще всички такси, се дължат само при действително предоставени услуги.

В конкретния случай, по делото няма представени доказателства, че действително за имота на дружеството са предоставяни калкулираните услуги.

По делото са представени заповеди (налични са за всичките години от ревизирия период, но основно значение има тази касаеща 2014 г. – стр. 391 от дело 8232, тъй като за тази година жалбоподателят не е подал декларация), с които кмета на СО е определил границите на териториите, в които ще се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване. Видно от т. 2 на тази заповед, в имотите попадащи извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване за местност „В. ВЕЦ С.“ е включен и имот с планоснимачен номер 1875 (стр. 393), като под този номер е вписан имота на жалбоподателя. За следващите години, този имот, с този номер неизменно отново е включен извън имотите, в които се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване.

При това положение, за целия ревизиран период, а не само за годините, в които са подавани декларации по чл. 27, ал. 2 от НОАМТЦУПСО, не се дължи начислената такса за сметосъбиране и сметоизвозване.

Съдът намира, че не се и доказва извършените услуги за обезвреждане на битови отпадъци и поддържането на чистота.

Видно е, че с определение от 09. 02. 2021 г. по адм. д. № 8232 / 2020 г. на АССГ, съдът изрично е указал на ответника да представи доказателства за извършваните услуги.

С молба от 19. 02. 2021 г. процесуалния представител на ответника, препраща към

становище на началника на Районен инспекторат Л..

Видно от това становище (стр. 436 от д. № 8232), имотът попада в границите на организираното сметоизвазване, както и че услугите по лятно и зимно почистване са извършвани съгласно оперативния план за съответната година.

Така цитираното становище, обаче не доказва извършените услуги. Както беше посочено, съгласно утвърдените заповеди от кмета на СО, процесния имот попада извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвазване. В същото време не е представен цитирания оперативен план и не може да се установи извършеното почистване. В приложения класьор липсва оперативен план и освен това планът сам по себе си не доказва действително извършените услуги.

От друга страна, видно от заключението на вещото лице по изготвената съдебно-техническа експертиза, улицата е асфалтирана само до новоизградена сграда на номер 10, като след нея, където се намира процесния имот започва черен път, който е образуван от механизацията преминала оттам при строителството на следващите сгради. Процесния имот представлява празно място, обрасло с растителност, без направена ограда. Посочено е също така, че парцела не притежава изградени основни елементи на инженерната инфраструктура. Не е изпълнена уличната регулация, като до имота се стига по необработен черен път. Не притежава поставени съдове за събиране на битови отпадъци, както и улични кошчета. В близост до имота също не се установили съдове за събиране на улични отпадъци. Няма изградени тротоари, пътни алеи и други, тъй като улицата представлява необработен черен път.

Предвид изложеното, съдът намира, че не се доказва предоставянето на никакви услуги свързани с почистването, поради което установените задължения за ТБО са незаконосъобразни и издадения РА следва да се отмени изцяло в тази част.

По отношение на лихвите за забава, доколкото съдът намира за недоказано основното задължение, то и акцесорното такова е незаконосъобразно определено.

С оглед изхода на спора, ще следва да се присъдят разноски съобразно уважената / отхвърлена част от жалбата. Съгласно отменителното решение на ВАС, настоящия състав следва да се произнесе и по разноските при първоначалното разглеждане на делото. От страна на жалбоподателя е представен списък на разноските за всяка инстанция, като се претендират такива в размер на 5940 лв. пред първата инстанция (от които 5000 лв. адвокатско възнаграждение, а останалите депозити за вещи лица), в размер на 5000 лв. за касационната инстанция и 2000 лв. за настоящата или общо 12 940 лв. От страна на ответника се претендира юрисконсултско възнаграждение за всяка инстанция в размер на 9905 лв. и 1051 лв. държавна такса за касационната жалба или общо 30 766 лв. От страна на процесуалния представител на жалбоподателя е направено възражение за прекомерност на претендираното юрисконсултско възнаграждение, което съдът намира за основателно. Очевидно такова възнаграждение не е реално изплатено, поради което същото следва да се съобрази с материалния интерес по делото, който е в размер на 131 388,25 лв. Доколкото делото е образувано през 2020 г., това възнаграждение следва да се определи в действащата към този момент редакция на чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения или същото е в размер на 3844 лв. За двете предходни инстанции и настоящата инстанция се дължи общо такова в размер на 11 532 лв. и 1051 лв. държавна такса или общо в размер на 12 583 лв.

Съобразно уважената част от жалбата (остава задължение общо в размер на 17

963,26 лв. главница и лихви при първоначално установени в размер на 131 388,25 лв.) се дължат разноски на жалбоподателя в размер на 11 170,86 лв. На ответника се дължат разноски съобразно отхвърлената част на жалбата в размер на 1720,33 лв.

При наличието на две насрещни, ликвидни и изискуеми вземания, съдът намира, че следва да се извърши прихващане до размера на по-малкото от тях, поради което на жалбоподателя се дължат разноски по компенсация в размер на 9450,53 лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав,

Р Е Ш И :

ИЗМЕНЯ по жалба на „Мандерин“ ООД, [населено място], ЕИК[ЕИК], Ревизионен акт (РА) № СФР20-РД77-13 от 05.03.2020 г., издаден от органи по приходите при Столична община, Дирекция „Общински приходи“, потвърден с решение № СОА20-РД28-25/17.07.2020 г. на Кмета на Столична Община, като ОПРЕДЕЛЯ установените задължения за данък недвижими имоти както следва: за 2014 г. в размер на 3855,54 лв. и лихви (към 27. 01. 2020 г.) в размер на 2117,04 лв.; за 2015 г. в размер на 3855,54 лв. и лихви в размер на 1725,41 лв.; за 2016 г. в размер на 3855,54 лв. и лихви в размер на 1332,95 лв.; за 2017 г. в размер на 511,57 лв. и лихви в размер на 124,98 лв. и за 2018 г. в размер на 511,57 лв. и лихви в размер на 73,12 лв., като ОТМЕНЯ горепосочения РА в останалата част за горницата над тези суми за данък недвижими имоти и изцяло за установените задължения за такса битови отпадъци.

ОСЪЖДА Столична община – [населено място], [улица], да заплати на „Мандерин“ ООД, [населено място], ЕИК[ЕИК] направените по делото разноски до този момент в размер на 9450,53 лева (девет хиляди четиристотин и петдесет лева и петдесет и три стотинки).

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: